

15 04 2019

Ифротгарой яке аз зухуроти номатлуби замони муосир ба шумор меравад. Зухуроти мазкур боиси ба миён омадани окибатҳои нохуш - таҳдид ё истифодаи зӯрварӣ, расондани зарар, тачовуз, бенизомӣ, тағйири сохти конститутсионӣ дар ин ё он мамлакат, гасби ҳокимият ва аз худ кардани ваколатҳои он, барангехтани низои миллӣ, иҷтимоӣ ва динӣ мебошад.

Терроризм бошад, ин содир намудани амалҳои мебошад, ки таҳдид ба марг намуда, истифодаи он мақсади ҷисман бартараф кардани рақибони сиёсӣ, вайрон кардани беҳатарии ҷамъиятӣ, тарсондани аҳоли ё расондани таъсир барои аз тарафи ҳокимият қабул кардани қарорҳои мебошад. Зӯрварӣ, зулм, фишор, таҳқир ва паст задани шаъну шарафи инсон, хусусан гурӯҳҳои дигари этникӣ аз ҷониби ҷомеа ва давлат мумкин аст, эътирозро ба вучуд оварад, ки он ба ифротгарой сабзида расад.

Таъкид қардан зурут аст, ки дар шароити кунунӣ намудҳои гуногуни ифротгарой аз худ дарак додаанд, ки дар байни онҳо ифротгароии динӣ мақоми махсусро ишғол менамояд. Ифротгароии динӣ дар худ динро нақоб интиҳоб менамояд. Мақсади онҳо зӯран гасб намудани ҳокимият, ҳалалдор кардани истиклолият ва яқпорчагии давлат, бо ин мақсад барангехтани душманӣ ва бадбинии динӣ дар ҷомеа равона шудааст.

Дар марҳилаи ҳозира ҳадафи ифротгароёни динӣ барангехтани ҳисси нобоварӣ нисбат ба давлату Ҳукумат ва тафрикаандозӣ миёни аҳли ҷомеа аст. Ин гуна афроди ифротӣ аз иштирок дар ҳаёти сиёсӣ, иқтисодӣ ва иҷтимоии мамлакат қанорҷӯӣ намуда, ба ягон амали нек ва меҳнати ҳалол қор намегиранд. Баръакс, онҳо дар паноҳи баъзе қувваҳои ғайриқонуни, ба айбҷӯиву дасисақорӣ даст мезананд.

Зери шиорҳои бофтаву ҳаёли фиребандаи худ ба амалҳои низоангезӣ ва тундгарой ҷавонро даъват намуда, амалҳои бади ҳудро бо номи “қаҳрамонӣ”, “фидоқорӣ” ва “хизмат ба дин” ташбеҳ мекунанд. Бо ин роҳ меҳоханд ба мақсадҳои нопоки худ ноил шаванд, яъне нуфузу дастовардҳои миллиро то андозае паст зананд. Бо ин амалҳои хирсонаи худ супоришҳои хоҷагон ва сарпарастони хоричии ҳешро иҷро намоянд.

Ба қадри неъмате чун истиклолияту давлатдорӣ милли расидан арзишҳои муқаддастарини давлату давлатдориро дарқ намудан ва пос дош- тани онҳо ин ҳам қарз, ҳам масъулият ва ҳам шарафу номуси ватандорӣ, ҳам ифтихор аз давлату миллати ҳеш ва ҳам талошу заҳмати ҳар фарди бедордили ҷомеа баҳри ҳудшиносӣ, маърифат ва фарҳанги волои миллӣ аст.

Нақши фарҳанг, ташвиқу тарғиботи таълиму тарбияи насли наврас дар ҳамин раванд дар таҳкими эҳсоси ватандорӣ, ҳудшиносии миллӣ, эҳтиром ба таърихи ниёгон ва дар пешгирӣ аз низоъҳои иҷтимоӣ ниҳоят бузург аст. Беҳуда нест, ки қувваҳои манфиатҷӯ дар оғози амалҳои ғаразноки худ аввал арзишҳои фарҳангӣ - маънавӣ (ахлоқию динӣ) - ро қоҳиш дода, фалач месозанд, баъдан ҳисси нобоварӣ ва таҳдид намуда, ба амалҳои зишт ва ҳавфноки худ даст мезананд.

Сабаби пайдоиш ва паҳн гардидани ин гуна зухуроти номатлуб аз он шаҳодат медиҳад, ки сатҳи пасти шароити зиндагӣ, беҳабар будан аз маърифати ҳуқуқӣ ва ҳудшиносӣ,

таълиму тарбияи нокифояи насли наврас, хусусан чавонон боиси шомил шудани онҳо ба гурӯҳҳои ифротгаро мегардад. Дар чунин шароит ба масъалаҳои хифзи арзишҳои милливу давлатӣ, баланд бардоштани сатҳи фарҳангӣ - сиёсӣ ва маърифати ҳуқуқии аҳолии кишвар, хусусан чавонон диққати махсус зоҳир намудан ба мақсад хеле мувофиқ аст.

Бинобар ин, мо - шаҳрвандони кишвар, омӯзгорон ва дигар фаъолони ҷомеа зарур аст, ки дар маҷрои ҷаҳонишавӣ бо дарки масъулият истиклолияти ҳудро бо меҳнати софдилона ва самимӣ дар ҳама соҳаҳо таҳким бахшем ва барои таълиму тарбияи наврасону чавонон дар рӯҳияи ватандӯстӣ, ҳудогохиву ҳудушиносӣ, инчунин, ҷалби онҳо ба корҳои созандагиву ободкорӣ, хифзи дастовардҳои истиклолият, таҳким бахшидани ваҳдати миллии саҳмгузор бошем.

Д. ОБИДОВ,
омӯзгори ДДХБСТ